

Pesta 10|22 octombrie.

Va esi in fia-care dominica. | Redact. : strad'a palariei nr. 7.

Nr. 41.

Anulu VII, - 1871.

Pretiuu pe anu 10 fl., pentru Roman'a 2 galbeni.

Paturi pendinte in vagone pentru bolnavi.

Din strainatate.

(Doine originale.)

I.

'unde trecu eu dorulu meu,
Plange érb'a pe periu ;
P'unde trecu cu gelea mea
Plange érb'a pe valcea.

II.

Cucule din crangu de fagu
Ai cantatu sê fiu pribeagu,
Deci te-ajunga si pe tine
Ca sê ardi in doru ca mine,
Planga-ti anim'a 'ntristatu,
Ca eu tiér'a ce-am lasatu !

III.

Frundia verde de mohoru,
Multu mi-doru, si-mi vine doru,
De cea tiéra ce-am lasatu,
De celu codru 'n strainatu ;
Plange frundia dupa mine,
Câ-ci am fostu frate cu tine ;
Plange-me codru cu doru,
Câ ti-am fostu bunu fratîoru !

IV.

Frundia verde maracine,
Reu e Dómne 'n tieri straine,
Nici e sóre, nici lumina,
Diu'a 'n veci nu e sanina ;
Nici-su stele nici e luna
Nóptea 'n veci nu se resbuna !

V.

Frundia verde de pe pratu,
Pan' nu esti instrainatu,
Déca-ti este ca sê mori,
Ai unu sufletu doritoriu,
Pan' la grópa sê te planga
D'o cununa flori sê-ti stringa,
Dar strainu, in tieri straine,
Mori si nu te plange nime !

VI.

Rundunica pasarea,
Fâ-ti calea prin tiér'a mea,
C'am o mama ce me plange,
Si de dorulu meu se stinge,
Spune-i cumca-mi merge bine,
Sê nu planga dupa mine,

Dar sê nu-i spuni câ-mi reu
C'ar morí de dorulu meu !

VII.

Vrere-asi, Dómne, multu asiu vré,
Sê mai fiu la maic'a mea,
Câ m'ar intrebá cu dragu
Ce me dóre ? de ce zacu ?
M'ar vedé baremi cum moru,
Plange-m'ar baremi cu doru !

VIII.

Mi-a tramisu mandr'a cuventu,
P'aripiórele de ventu :
Vina bade, dragulu meu
Ca sê-ti vedi dorutiulu teu,
L'ai lasatu verde 'n flóritu
Si acum e vescedîtu,
Esu sér'a cu doru la cale
Si plangu dragostele tale,
Esu sér'a plangêndu la drumu,
Si tu nu vini nici de cumu. "
— „Eu dîcu : mandra drag'a mea,
Fâ numai ce vei poté,
— Duce-m'asiu si te-asiu vedé,
Dar vedu câ ni s'a alesu,
S'a alesu si s'a facutu,
Sê nu ne vedemu mai multu !!

Vasilie Budescu.

Heine si romanticii germani.

(Unu capitlu din „Istori'a melodíei germane.“)

II.

Acést'a este istori'a adeverata a lui Enricu Heine ; elu , romanticulu celu mai furi-bundu , aruncá in flacare romanticismulu. In fondu inse , elu nu fu decátu esecutorulu irconciliabilu alu destinului. Scól'a romantica trebuì sê cada de timpuriu , câ-ci radicandu-se preste tóte legile cugetârii , voiá sê realizeze poesí'a afara de lume , sustienendu ; câ legea suprema a poetului este ironi'a dispretiuitória. Acést'a scóla trebuì deci sê-si espieze pecatele , si Heine primí a supra sa esecutiunea sentintiei. Elu indreptá sarcasmulu seu contra celoru ce se serviau reu de sarcasmu ; elu spariá intréga cet'a ; intr'aceea , fiindu câ sabi'a sa avea dóue taisiuri , se vatemá si pe sine ; dupa ce batujocurì tóta lumea , elu se batujocurì si pe sine ; nu si-sciù conservá caracterulu ; in elu , geniulu loví pe omu.

Heine este unu geniu cu faci'a lui Ianu; elu este pe de o parte sentimentalul si delicatul in gradulu supremu, pe de alt'a cu unu spiritul satanicu si cu o ironia selbatica, cari arunca sagetile loru veninoase dreptu in anim'a adversariului; elu este pe de o parte melancolicu, petruncu de dorere, angeru: pe de alt'a cinicu, malitiosu, diavolu. Acésta natura dupla a fostu agentulu principalu alu successeloru sale splendide. Lumea fu indulgenta catra imaginatiunea si simtiemintele sale estravagante, din caus'a spiritului seu ironicu.

Heine, care se considerá pe sine bucurosu de Byron-ulu germanu, afirmá odata, cá anim'a poetului, standu intre trecutu si presinte si comprimata intre ambele, trebue nesmintitu sê fia franta. Pentru ce? Poetulu nu se póte dara resolví liberu? Din contra, déca simtiesce si pricepe nisuintiele si tendintiele seclului seu, se póte apucá cu totu curagiulu de lupta, si sí póte conservá liniscea sufletului inca si atunci, candu anim'a i se incaldiesce in lupta. Byron indicá resbelu prejudetieloru si moravuriloru corupte ale epocei sale, inse a fostu penetratu de seriositatea misiunei sale; elu a crediutu in croii sei, nu s'a indoitu in sine, si a moritu pentru libertatea greciloru; Enricu Heine a fostu in contradictiune cu sine insu-si, si acésta este mai multu effuinti'a temperamentului seu decâtu a seclului, in care a traitu. Natur'a lu-provediù de una parte cu una imaginatiune poetica enorme, éra de alta parte cu una facultate extraordinaria d'a judecá si d'a esaminá insusîrile ridicule si de compatimitu ale ómeniloru. Heine posiede ambele donuri in asemenea mesura, ambele i sunt iubite in conformitate, si déca ar trebui sê aléga dintre ele, ar esistá de siguru multu timpu. Natur'a i-a denegatu inse unu donu, celu mai pretiosu pentru adeveratulu poetu, cunun'a talentului poeticu: filantropi'a ferbinte, pura, carea invinge tóte.

Heine iubescce pana la deliriu marea nordica, si imaginatiunea sa sbóra d'a supra ei cu aripe de vulturu, dar filistinii din Berlinu si Municu inca nu-i facu mai pucina placere. Elu cunósce sborulu celu mai innaltu alu amoralui, dar n'ar poté renuciá pentru tóta lumea la placerea, d'a ride din anima de fetiti'a sentimentală, carea la apusulu sórelui si-descopere gratiile, si prin nebuniele sale voiesce a seduce pe studintele neespertu si credulu. Heine uresce lingusîrea ipocrita, stupiditatea inganfata si egoismulu care nu cunósce nimicu afara de interesulu seu, inse a urí este pentru elu si d'alt-

mintrea singur'a placere, singur'a voluptate. Déca vede stupiditatea insocita cu maliti'a le lovesce fara compatimire, si déca se pléca sub loviturile sale, anim'a-i ride cu o bucuria nespusa. Dar risulu lui trece câte odata in plan-su; atunci cempatimirea lu-cuprinde cu prevalentia si abié si-póte oprí lacrimile; inse avendu una natura nervósa, affectiunile sale lu-facu totu-de-una mai curendu sê rida decâtu sê planga. Idealulu este pentru Heine: una gradina magnifica, cu arbori gigantici. cu flori si cu figure divine; realitatea: mocirl'a ciarlata-niloru, pedanti'oru si lingusitoriloru; si totu-si nu se póte despartí de acésta mocirla, carea lu-trage si lu-rapesce catra sine. In acésta realitate urita, elu viséza despre idealu; inse in regiunile innalte ale idealului nu póte uitá figurele ridicule din giosu. Elu n'a sciutu reconciliá ambele lumi opuse; angerulu si demonulu se combatu neincetatu in anim'a lui, fara ca sê se póta invinge unulu pe altulu. Sê nu ne mirâmu dara de disarmoni'a, carea se afla in opurile lui Heine, cá-ci in fine elu insu-si n'a sciutu, carea i este pusetiunea?

Se pare, cá temperamentele duple ca si alu lui Heine nu sunt favorabile lirei, carea nu póte sê triumfeze decâtu prin armoni'a completa a simtieminteloru; si cu tóte aceste, Heine, ca celu mai mare poetu liricu germanu din seclulu XIX, si-are loculu immediatu langa Goethe. In melodíele sale, elu scie concentrá cele mai viue simtieminte si d'abié lasa a se intrevédé sarcasmulu, voindu cum-va a dá de scire, cá poetulu ascunde pe satiriculu; elu nu se lasa nici odata a fi sedusu de visurile sale. Firesce, in ultimele sale opuri, in Romanzero, Atta Troll si Lazaru, Heine este rapitu din ce in ce mai tare de capriciele sale. In fine demonulu invinge pe angeru, si ridiendu i calca cu piciórele cadavrulu. Inse, ce simtieminte viue, ce capu-de-opere aflâmu in primele colectiuni ale poesíeloru sale, in „Cartea cantecului“?

Istoriór'a de amoru, carea a servitu de propositiune Intermezzo-ului seu, este de tóte dífele. Fetiti'a tinera si modesta primesce curtenirea poetului si lu-face încátu-va sê spereze in amorulu ei; cu tóte aceste, ea se marita dupa filistinulu avutu si corpulentu. Asemene istorióre sunt fórte comune; inse nu fia-care amagitu scie cantá deceptiunile sale ca si Heine.

Heine detoresce multu melodíei poporale. De aci a invetiatu elu acésta simplicitate farmecatória, aceste sunete naturale abié articulate, cari ne misca si ne petrundu. Melodíele

sale differu de cele poporale prin finéti'a extraordinaria a simtiemintelor si prin perfectiunea inimitabila a formei. Heine este, afara de acést'a, si disciplulu lui Goethe, a caruia limba artistica o a studiatu pe deplinu; dar elu contrage cugetele sale inca si mai tare decâtu Goethe si reserva efectulu de comunu pentru strof'a séu chiaru sírulu din urma. Din punctu de vedere alu scurtímii, poesíele sale sunt adeverate capu-de-opere.

Mai bine decâtu toti antecesorii sei, Heine nesuesce a patrunde in misteriele vietiei si ale naturei. Elu face sê se misce, sê vorbésca, sê cante tóte. Stelele i suridu cu dulcétia, viorelele i vorbescu, padurea i descopere secretele sale, si capriórele intielegu suspinele delicióse ale parechiei amoróse. Tablourile sale sunt pline de viétia si voluptate, séu tremura de dorere; una singura imagine a lui Heine este capabila d'a escitá in noi cea mai profunda melancolia.

Poetulu Heine n'a potutu sê aiba intre contimpuranii sei decâtu unu singuru rivalu: acestu-a este Uhland; si totu-si câta divergentia, câta repugnantia intre aceste dóue nature poetice! Nimene n'ar poté asemená pe ambii poeti prin unu mitu mai frumosu decâtu Vischer. Musele de pe Eliconu nu mai scieau intr'unu timpu ce sê faca de uritu, deci se determinara a se imbetá. Cu acésta ocaziune, muntele sacru nu mai erá decâtu ecoulu strigatelor confuze ale bachantelor si resunetulu melodíelor si saltului loru ditirambicu. Inse nici un'a dintre sororile nemoritórie nu simtî mai bine puterea dieului Dionisu*) decâtu Euterpe, mus'a poesíei lirice. Ea rateciá ametíta pe muntele sacru si, aruncandu-si lir'a din mana, esclamá: Εὐοῦ, Εὐοῦ! Sosindu nóptea, i tresarî prin minte; sê se cobóra pe pamentu si sê sarute pe primul moritoriu, pe carele lu-va intalni. Ceea ce si-a propusu, a si facutu. Despletita si cu ochi schinteiatori, ea sborá catra média-nópte si descinse intr'una cetatemare, la malurile Elbei. Primulu omu, pe care lu-intalni, fu unu june studinte frivolu si nebunaticu care, venindu din ospetaría, cantá chiaru una aria bacchica. Elu se numiá Enricu Heine. Mus'a se aruncá numai decâtu in bratierele lui si, aplicandu-i o sarutare pe buze, disparu. Alta dí, dupa ce se desceptá din somnulu seu lunga si profundu, mus'a si-aduse a minte de cele intemperate si se infiorá, câ-ci recunoscù numai decâtu

*) *Bacchu*, dieulu vinului, se numesce in limb'a gréca : *Dionysos*.

consecintiele faptei sale. Ea prevediu, câ poetulu va abusá de innalt'a sa gratía; prevediu, câ elu va mestecá intre simtiemintele sale cele mai nobile, intre ideile sale cele mai sublime, miseriele triste ale vietiei, si va corumpe poesí'a prin parodí'a poesíei; dar cu tóte acestea, fiindu câ l'a atinsu cu sarutarea sa, mus'a nu erá mai pucinu convinsa, câ poetulu si geniulu si-conserva calitátile loru chiaru si in tina, chiaru si in mediu-loculu vitielor. Aceste cugete i casiunara multa grige si anxietate, candu numai decâtu si-radica capulu, si faci'a i straluciá de bucuría, câ a aflu modulu, d'a-si poté indreptá smint'a. Ea mai plecá odata catra Germani'a, dar acuma spre média-di, si in valea incantatória a Viurtembergei stete inaintea unei casulfe modeste a unui viieriu. In gradina aflá unu june speriosu, care chiaru plantá vitie si sub lucru sipascea privirile melancolice pe muntii vineti din departare. Acestu-a a fostu junele Ludovicu Uhland. Mus'a se apropiá de elu, i sarutá fruntea, si dupa ce se întórse de catra elu, si-aruncá inca de câte-va ori privirile inderetru si i surise. Dreptu câ acésta sarutare nu fu atátu de ferbinte ca cea d'antâiu, dar asísderea de mare pretiu. Uhland deveni poetu adevratu: blandu, candidu si seriosu.

Acestu mitu alu lui Vischer caracteriséza fórté bine talentulu pré-onestului *Uhland* facia cu geniulu inflacaratu si natur'a sceptica a lui Heine.

De altmintrea, ori-cari ar fi scaderile lui Heine, ca poetu, elu este totu-si recunoscutu de unulu dintre cei mai mari poeti lirici ai epocii abí espirate, si credemu câ acésta espusetiune, de-si alegorica, va dá prin imaginile sale celu pucinu una idea obscura despre caracterulu si spiritulu poesíei lui Heine, ceea ce a fostu scopulu acestei lucrâri.

Ionu Porutiu.

Gramatic'a.

— Comediá franceza in unu actu. —

De Eugeniu Labiche si Alfonsu Jolly.

(Urmare.)

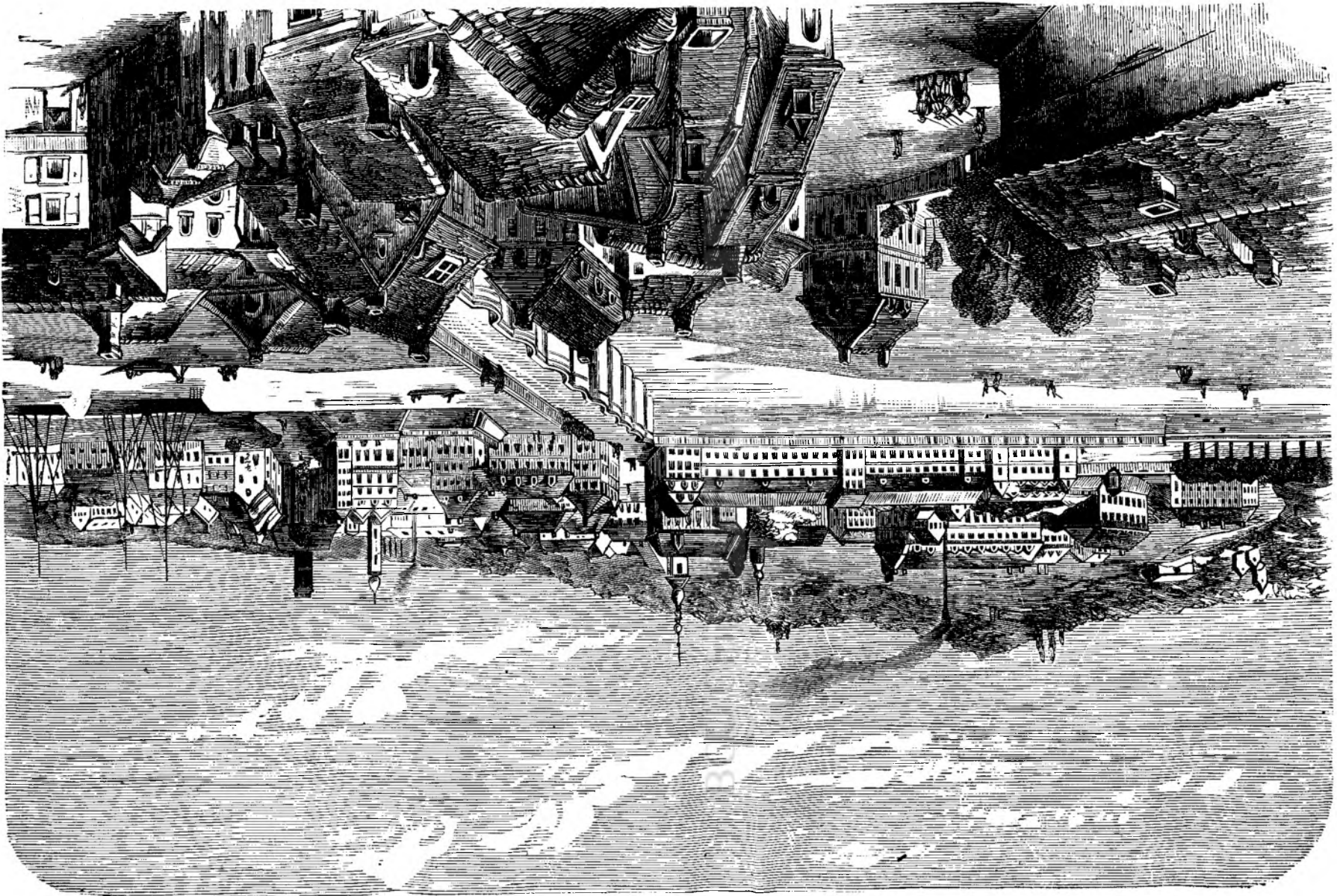
Caboussat sie-si.

Consiliariu generalu!... deputatu. (Schimbandu-si parerea si cu tristétia.) Dar nu, asta nu se póte! Am uitatu, câ ast'a nu se póte.

Machut.

Dar trebuie sê inepi la inceputu... mai antâiu vei fi presiedintele reuniunii... Am ve-

Saarbrücken.

diutu pe alegatorii principali... sunt fôrte agitati.

Caboussat.

Ah!... sunt agitati... pentru mine?

Machut.

Da... De exemplu, nenea Madou e mariosu pe dta...

Caboussat.

Pe mine?... Ce am facutu eu lui?

Machut.

Dîce câ esti superbu.

Caboussat.

E cu potintia? Nici odata nu l'am intel-nitu, fara ca sê nu-lu intrebú despre muierea sa... carea nu me intereséza de felu.

Machut.

Da... esti gentilu fatia cu soc'á sa... inse fatia cu curechisiulu seu...

Caboussat.

Ce felu?

Machut.

Elu are unu curechisiu pentru vacile sale... Si dîce, câ dta ai trecutu celu pucinu de diece ori pe acolo, fara ca sê-i dîci macaru odata: Ah, ce curechisiu frumosu! Ca presiedintele reuniunii, elu sustiene, câ ast'a erá detorinti'a dtale.

Caboussat.

Pe sufletulu meu, trebuie sê ti-o marturisescu cu franchetia, câ nici odata nu m'am uitatu la curechisiulu seu.

Machut.

Gresiéla!... gresiéla!... Chatfinet, concurentulu dtale e mai sîretu, asta minétia elu i-a dîsu: Dómne ce curechiu frumosu!

Caboussat.

A dîsu elu asta?... Intrigantulu!

Machut.

Vei face bine, déca vei merge sê vedi pe nenea Madou in vecini... si sê-i spuni o vorba buna despre curechiulu seu... fara lingusîre. Nici ódata nu-ti voiú svatúf vr'o lingusîre.

Caboussat.

Indata! Voiú merge indata! (strigandu.) Ioanu!

Ioanu intra in drépt'a.

Domnule!

Caboussat merge catra Ioanu.

Palarí'a mea cea nóua... grabesce! (Ioanu ese pe pórt'a laterala in drépt'a.)

Machut.

Eu me ducu cu dta... ti-voiú spune, ce sê vorbesci...

Ioanu aducéndu palarí'a.

Poftimu domnule.

Caboussat.

O idea!... Voiú cere de la dinsulu sementia de curechiu.

Machut.

Minunatu! (Esu ambii.)

SCEN'A IV.

Ioanu, apoi *Poitrinás*, apoi *Blanca*.

Ioanu singuru.

Domnulu ia palarí'a sa cea nóua, pentru ca sê caute sementie de curechiu... ce idea curiósá!

Poitrinás, apare in fundu, cu straitia de drumu in mana.

Me rogu, domnule Caboussat!

Ioanu a parte.

Unu strainu!

Poitrinás.

Anuncia-i pe dlu *Poitrinás*, primu-presiedinte alu academiei de Etampes!

Ioanu cu vóce 'nalta.

Chiar acuma esí; inse indata va revení.

Poitrinás.

Apoi lu-voiú asceptá... (dandu-i straiti'a) ie-mi straiti'a!

Ioanu.

Ah, asié!... Dta vei remané ací? (Pune straiti'a pe unu scaunu in fundu.)

Poitrinás.

Se póte.

Ioanu a parte.

Va sê dîca, éra voiú avé sê arangezu o chilí'a. Multiamu!

Poitrinás.

Eu aducu amicului meu Caboussat o scire... considerabila.

Ioanu cu curiositate.

Ah, ce veste?

Poitrinás.

Nu te privesce... Cum se afla domnisiór'a Blanca, fíca sa?

Ioanu.

Fórte bine, ti-multiamescu.

Poitrinás.

Eu nu m'am uitatu multu la ast'a copila dragalasia candu a venitu in vér'a ast'a la academi'a de Etampes... Chiar acuma primíi unu pachetu fôrte preciosu... O lada cu hêburi, cuie vechi, si alte anticítáti gallo-romane.

Ioanu.

Ce sunt acele?

Poitrinás.

Inse ea mi-a parutu frumósá si bine crescuta.

Ioanu.

Ti-garantiedi despre ea ... Se cam ingri-
gesce si de cuina.

Poitrinas.

Asié mi-se pare, câ voiú poté realisé pla-
nurile mele.

Ioanu.

Ce planuri?

Poitrinas.

Nu-ti pase de ele! ... Spune-mi, ce póte
omulu gasí in tiér'a acést'a, déca sapa?

Ioanu.

Unde?

Poitrinas.

Sub brazda.

Ioanu.

Ce mai intrebare! Vermi albi.

Poitrinas.

Eu vorbescu de anticítãtii ... de fragminte
gallo-romane.

Ioanu.

Noi nu scimu ce sunt acele?

Poitrinas.

Vreu sê profitu de petrecerea mea in acestu
locu, facêndu câte-va sapatuere. Eu constatai
pe chart'a Galliei compusa de mine, câ prin
Arpajon trece drumulu romanu.

Ioanu cu mirare.

Nú mai dîce!

Poitrinas.

Vedi-me, eu sum donatu de la natura...
eu simtîescu... eu n'am decãtu a me uitá la unu
pameptu, si indata potu sê dîcu cu siguritate:
Aice e unu drumu romanu de desubtu.

Ioanu a uimitu.

Dieu! ... (A parte.) Ce felu de bidigania e
acesta.

Blanca, intra in drept'a, a parte.
E imposibilu sê gasescu salátier'a.

Ioanu.

Éta domnisiór'a.

Blanca.

Domnule Potrinás!

Poitrinas salutandu-o.

Domnisióra ...

Blanca.

Ce suprinde placuta! ... Câtu de fericitu
se va simtî parintele meu, vediendu-te!

Poitrinas.

Da... i aducu o scire... considerabila.

Blanca.

Dlu Edmundu, fiulu dtale, n'a venitu cu dta?

Poitrinas.

Nu, in acestu momentu elu sufere, câ-ci
si-a sclintitu piciorulu.

Blanca.

Ce nenorocire.

Poitrinas.

Ast'a in câtu-va e vin'a mea. Am facutu
câte-va sapatuere in cotulu parcului, far' a in-
sciintiá pe nimene... si sér'a elu cadiù in gró-
pa. (Consolatu.) Inse gasí unu manunchiu de
cutîtu din secolulu alu treile.

Blanca.

Si pentru ast'a ai aruncatu in grópe pe
jocâusiulu meu?

Poitrinas.

Jocâusiulu dtale?

Blanca.

Da; fiindu la Etampes, dlu Edmundu m'a
invitatu in tóte serile... mai de multe ori...
Credi dta, câ se va vindecá?

Poitrinas.

E numai o bóla de câte-va díle.

Blanca.

Nu va schiopetá?

(Va urmá.)

Sciu unu tesauru...

Sciu unu tesauru...

O anima buna
Unu ce, cerescu,
In díle de auru
O féta juna,
Pe care o iubescu.

Nu-mi este amanta
Suava, fraga,
Ci-mi este mai multu!
Mi-este amica
Sincera, draga,
Cu fantasii blande
Ce-mi placu sê le ascultu.

Dar cum? — fantasare? —
Si pentru mine?
Eu carea traescu
Cu indestulare,
Díle senine,
La visuri gandescu?

Sunt visuri iertate,
Despre ceriu, natura, ...
Ce nobilu amoru!
Candu animi curate
Se iubescu cu caldura,
Si in visuri plapande
Se unescu in sboru!

Sofia Vladu Radulescu.

S A L O N U.

Despre vestmintele cuptusite.

— Dupa H. Balzac. —

Spiritele cele mai multe ale timpului nostru reclama o reforma in toaleta; dar eu nu știu ca pana acuma se fie indicatu cine-va abuzulu, de unde se nascu tóte celelalte; viciulu fundamentalu, care trebuie coresu nainte de a sperá ori-ce ameliorare: intielegu ignorantia deplina a croitorului despre importantia profesiei sale. Fórte pucini dintr'acestia se elupta d'a supra industrierului, a manufacturierului simplu; toti — cu pucina esceptiune — facu vestmentulu tocmai pe cum facu alții scaunele si mesele. Pe candu acuma, de candu omulu a esítu din starea selbatega pentru a traí in societate, cátu e de grea functiunea cu care e insarcinatu croitorulu!

Ce se numesce omu in civilisatiune, este omulu imbracatu; omulu esítu din manile naturei e nepreparatu pentru ordulu socialu in care traimu; croitorulu e chiamatu a-lu completá. Noi nu potemu intrá in lume, a ni urmá destinatiunea, decátu sub conditiunea de a trece prin manile lui; abié suntemu dara aruncati in vietia, candu elu ne prinde, ne urmaresce ne'ncetatu, ne léga si inchide din tóte laturile; nu scápamu de elu decátu pe patulu mortii. Si care croitoriu a reflectatu candu va la ide'a ast'a; care dintre ei a cugetatu candva la importantia unei atari functiuni? Aretati-mi pe acelu croitoriu, a carui minte se fia strabatutu pana a cuprinde acea: cátu de strinsu e legata sórtea omului cu vestmentulu seu?

Privesce-i pe strada, mergendu la domni carora li lucra, avere-aru ei asié pucina nobletia si demnitate, déca aru sci se pricépa cá in pachetulu loru de sub suori pórtá unulu dintre elementele cele mai esentiale ale destinului omenescu? — — — Deci déca ei nu simtiescu importantia profesiei loru, ce studiu, ce ingrigire, ce progresu potemu noi sperá de la ei? ce perfectiune potemu asceptá in lucrurile loru?

Ori cine ar dorí dara sinceru regeneratiunea toaletei, detorintia principala i este a face ca croitorii se simtiesca gravitatea functiunelor loru; ca se pricépa, cá constrinsi a avé neinteruptu trebuintia de artea loru, avemu d'a pretinde mari detorintie de la ei; cá chiamati de societate a imbracă corpulu omenescu, tóte lucrurile, tóte poterile loru trebuie se tinda intr'acolo, ca ostenelele loru se produca gratie si frumsetia. Numai atunci se voru aredicá ei pana la acele principii mari, cari domnescu artea loru, voru studi'a cu ardóre tóte midilócele, se voru face ómeni cu consciintia personala, si voru eluptá auctoritatea, ce li compete ca atari in societate si indata vomu vedé disparendu acele vestminte fara gustu, cari facu omulu diformu, séu ridiculosu, si toalet'a va progresá cu unu pasiu rapede catra reform'a la care aspira.

Póte ca intru o dí óre-care se tractámu ex-professo despre acésta reforma; asta-di nu vomu atinge decátu o parte a ei, numai unu singuru abuzu vomu atacá, dar care este inspaimentatoriu, si a caruia persistintia este si remane pentru noi totu-de-una unu neesplicaveru obiectu de admiratiune.

Vestmintele cele de nainte si napoi cuptusite, panura din afara, umpletura din laintru, nu-su ele productulu celui mai ratecitu spiritu? Care croitoriu ar fi cugetatu se infasiure pe bietulu omu intru o materia atátu de grea, atátu de neplacuta, déca elu ar fi avutu nescari idei sanetóse despre frumsetia?

Sum convinsu, cá, déca v'ar consultá cine-va se renunciatu la tóte acele ce vi ofere placere si comoditate — pentru ca se luati unu prospectu tiapenu si molestos: ati crede cá si-a perduto mintile, cá-ci fara gratie si comoditate ce ajunge frumsetia!

E bine, aceea ce vi-ar recomanda acestu smințitu, o faceti voi singuri, voi cari imbracati unu vestmentu cuptusitu cu pánza si lana grósa. Aveti pe d'ea grumadiu unu guleru asié de tiapenu, asié de indese si duru ca cóm'a unui calu; naintea peptului dóue de fortificatiuni, in semicercu rotelate, tari, solide, cari nu s'aru poté incoviá numai dupa câte-va pumnuri; apoi prin asta probati a da comoditate bratielor, gratie corpului: totu-de-una veti prospicia tiapeni, strinsi si intovarati, cá-ci asié forma vi dá vestmentulu ce portati.

In cátu pentru mine, me miru inca, cum se potu doi individi astfelu imbracati se se véda fara a ride. Pe candu din contra unu vestmentu usioru, flessibilu gratiosu, fiindu in sine insu-si, nu poté decátu a dá o nóua gratia corpului, elu urmaresce tóte miscările membreloru, primesce tóte formele, ce voimu a-i dá. Nu voiescu a desbata cestiunea importanta sigrea, de a sci, cá óre vestmentulu (roculu) trebuie portatu deschisu séu inchisu pe poptu, nici voiescu a decide intre stilulu deschisu si celu imbumbatu; séu cá dintre aste dóue soiuri care va avé meritulu, aceea e inse necontestabilu, cá vestmintulu fara cuptusiea çovine cu ambele croituri. Déca ti place a avé peptulu deschisu, desdóie indoitur'a vestmentului necuptusitu peste umeri, si ea va remané intórsa. Voiesci insa ca camasiá si peptariulu se fia de totu ascunse, vestmentu-ti usioru si flessibilu se imbumba fórte frumosu, si nu vei simți peptulu apesatu de o corasa grea si umpluta ca peptariulu unui profesor de scrima.

Déca sistem'a sustinuta de mine ar avé trebuintia de spriginulu vre unei autoritati, asiu poté citá esemplulu unei natiuni intregi, a Angliterei, acestui pamentu clasicu a vestmintelor usióre si fara de cuptusiea. Póte cá nescari spirite pedante voiescu a me acusá, ca mi-lipsesce simtiulu de natiunalitate, pentru cá mergu a-mi cercá modelele afara din patri'a mea. Eu inse respingu ruginitele prejudetie ale invidiei natiunale, care nu ni permitu a imitá aceea ce e bunu, nobilu si frumosu, fia ori in ce locu aceste s'aru aflá. Tóte popórele sunt frati; asta a proclamatu-o filosofia, si déca totu-si sunt separate prin bariere factice; póte cá chiaru toalet'a e chiamata a resturná aceste bariere, póte cá chiaru prin apropiarea in costumu se va da impulsu la o coalitiune generala si amicabila intre popóre; póte cá se voru tractá ca frati atunci, candu imbracamentulu nu le voru distinge mai multu. Sultanolu Mahmud prin unu instinctu genialu sémena a fi fostu simțitu acestu adeveru; elu care voinđu a

incorporă poporul seu în Europ'a, a început această opera prin a-i îmbracă în fracul european.

Alcun n'ar trebui să cercăm asié departe în istori'a noastră, pentru a afla vestimentul fara cupțușielă în toată splendoră sa. Cine nu cunoște sublimitatea acestui vestiment sub directoratul și consulatul? Atunci vestimentele erau departe și pure de ori ce molestitate și frivolitate întocmai ca moravurile. Cum dar de noi am regresat de la cel bun la cel rău? Cum de vestimentele cupțușite s'au arădat la valoare? Eu am consultat opiniunea unui bărbat erudit în specialitatea asta a supra punctului acestuia; deca se poate crede, ca această modă dată de la 1815: „Noi am împrumutat cupțușiel'a de la ofițerii rușesci din armată aliată, cari poartau vestimentele pe peptu îmbumbrate“, — mi dăse el; după opiniunea sa această modă vestimente ar fi unul dintre cele mai funeste rezultate ale invasiunii. Lipsă de originalitate, care face rușine caracterului francez, lipsă de gust și estetice imitațiunii facu destul de probabilă această origine. (Aci autorul, ca inamic de moarte al vestimentelor cupțușite — pledand cu aderență pentru reformarea toaletei — e pre exagerat. Not'a Redact.) Fara a constata înse realitatea, eu totuși nu vreau a vedea aci decât o cauză secundară și eventuală, și cugetu că dintr'un punct mai nalt de vedere trebuie să privim voindu a descoperi cauză adevărată, rațiunea filosofică.

Intr'adeveru, că în stadiul actual al lucrurilor omenești, cupțușiel'a vestimentelor nu e deloc o faptă unică, izolată fara nici o analogie; ea s'emea a-si afla cauză într'o circumstanță generală de asemănare natură, într'o oarecare amurtielă ce se observă în toate partile din giurul nostru: în moravuri, în știință în arte. Această grosă și dură materie, ce ni umple peptul și dosul vestimentelor, se numește în limbă tehnică plotogu; acelu plotogu care obiectelor empirice tocmai ca conceptelor abstracte în sine simple și comode — li dă o întepenire artificială. Astfelu în toate laturile în catr'o privim, sub mii de numiri, sub mii de forme aflăm plotogul.

Respectul convenției, alcun dă regulile etichetei, această ipocrisă puritană, care netediește esențialitatea, fara a îmbunătăți moravurile, se numește plotogu moral.

Epidemi'a această politică, care se lipsește de tot și de toate ce ne încunjiura, ce respandesc pretotindena o uritiune gratioasă plotogu constituțional.

Aceste spirite incredite, inchipuitoare, solide cu minte ageră dar necualificată, portand la sine un vocabulariu, vorbind din acela un limbaj științific, adeseori obscuro, cu o pronunțare gravă, superba, un ton ironic . . . plotogu filosofic.

Tragedi'a clasică cu eroii sei tot de o plasa, și cu grupe de fraze care contedia la efect . . . plotogu dramatic.

Acei scrietori corecți și chiari, dar greoi și forțiați . . . plotogu academic.

Tablourile cu personaje atât de bine schitate și produse, atât de musculose și osoase și cum se cade dresate . . . plotogu pitoresc.

Acelu dantiu marețiu cu pozițiunile-i greuoie cu miscaturile-i scintite, cu întorcaturile-i rotelate . . . plotogu choreografic sau de baletu. În aciați nu ma

unu picu de plotogu de picioarele dsiorei Taglioni (balletista renumita), pace de talentul ei divin.

Asi rateci pre departe voindu a urma inca acestă enumeratiune. Am dăsu destule pentru a demonstra, că cupțușielele vestimentelor apartien unui defectu generalu, și voru peri numai de odata cu astu defectu. Deja și s'a dechiarat unu resbelu universalu; din toate laturile plotogulu e combatutu de moarte. În literatura, în pictura lupta o școlă nouă cu ferbintia pentru reforma. Regeneratiunea toaletei inca are zelosi apostoli. Toate spiritele mature au lapadat vestimentele cupțușite; eu nu știu de me potu feliță de a-fi ajutată cătu de puțin cauzei.

În cătu privesce simțirea estetică, cum se ve convingu? Multi pot voru striga după ce me voru fi cetitu: „Aceste-su asertiuni fara argumente!“ Acestora n'am nimic d'a li respunde. Prin ce argumente se pot stabili că d. e. astă e frumosu, minunatu, plinu de gratie; cealalta înse urita, murdăria, fara gustu. Nu pot decât a dice: deschideti-ve ochii și priviti! Care n'a veditu nimic, dovedește că i lipsesc organulu sensualu respectiv. Lu-compatimescu, dar n'am ce-i face.

Spre norocire, este o lege a ordinii morale, după care spiritele întielegate și luminate pasiescu înainte aratand calea; mass'a le urmarescu cu sef fara voie, mai multu sef mai puțin rapede; adoptedia și adeseori practica acea ce e bună fara a ști fara a pricepe.

Să ne incredem dar timpulu și mersulu graduat al afacerilor spre stabilirea și poleirea edificiului ideilor noue în toaleta. Mani abile deja prepara și aduna materi'a; fericite de mine, deca voi pot și eu dice, că am pus o petra gata pe pragulu templei noue!

Georgitia.

CE E NOU?

△ (*Catu e de scumpu loculu*) în Pest'a se vede de acolo, ca unu negociatoriu mare cu numele Filipu Haas și-a cumpertu locu de casa într'o strada principală a Pestei cu 475,507 fl. solvindu pentru totu stanginulu patratu câte 1411 fl.

× (*Representanti'a cetatii Pest'a*) cerca modalitatea și midiocele cu care se edifice unu teatru popularu magiar în Pest'a.

× (*Présanti'a sa metropolitulu*) din Blasiu Ioanu Vancă petrece de câte-va zile aici.

× (*Denumiri*) Maiestatea sa la propunerea ministrului de justitia a denumit de procurori generali: la judecată reg. din Gherl'a pe Dr. Vasiliu Popu avocat și concipistu la ministeriulu de justitia; la judecată reg. din Dev'a pe Simeonu Horvatu jude supline la judecată urbarială în Aiudu; la judecată reg. în Sepsu S. Georgiu pe Iosifu Nestoru avocat în Dicio-San-Martinu; la judecată reg. din Lugosiu pe Alesandru Atanasieviciu profisicalu în comitatulu Carasiului.

△ (*D. Urechia*) a începutu, joi 30 septemvre la 7 ore ser'a, asistat de unu numerosu și inteligentu auditoriu, cursulu seu de istori'a romanilor. Dlu Urechia au vorbitu despre umanitarismu și nationalismu, combatendu directiunea cea periculoasă și contraria naturei omului, a asié disului umanitarismu.

Profesorele a facutu apoi analizá conceptului natiune, dupa care a espusu istori'a solului Daciei din verst'a preistorica.

♫ (*Hymen.*) Fericire genuina si adeverata pe pamentu numai in familia se póte aflá pentru cá nu ni potemu imaginá unu donu divinu mai mare, decâtu fericirea care o revérsa amórea sincera si imprumutata a supra unei intruniri familiare. Ori ce gloria si renume pentru care dóra ne luptámu si asudámu, ori ce avutii materiali, fia acele cátu de colosale, nu ni potu intinde placerile, care le aflámu in cerculu familiariu. Petrunsu de acestu adeveru si convingere, redactorulu acestei foi *D. Iosifu Vulcanu*, substituitu in absinti'a sa prin scriitoriulu acestoru síre, vine de a face capetu vietii solitarie, care e asemenea starei delasate a unui orfanu abandonatu de toti. E asemenea arborelui ciungaritu in midiloculu unui campu verde si frumosu, cum este viéti'a; unui munte plesiu, pe a caruia culme innalta nici radiiele cele calde a frumósei primaveri nu potu produce flori. Convinsu in interiorulu seu ca amurulu si statulu conjugalu sunt acei doi cheruvimi, cari transforma viéti'a omenésca in fericire de paradisu si simtiendu in anim'a sa, cá iubirea cea adeverata si uniunea matrimoniala intemeiata pe acea sunt cele dóue columne erculane, pe care se radiema orizontulu indepartatu a fericirei pamentesci, *amiculu nostru* si va incredintiá in 22 l. c. de fiitóri'a sa socia pe gentil'a domnisióra *Aureli'a Popovicu*, fió'a dlui Alessiu Popovicu advocatu si possessoru in Comlosiu, comitatulu Aradului. Providinti'a divina, care conduce si direge destinele omenimei, se binecuvinte pe jun'a parchia si se o indiestreza cu tóte darurile, care se receru spre a vietui in fericire deplina! (N—nu.)

Literatura si arte.

= (*Fóia nóua.*) Incependu de la 29 sept., sub respunsabilitatea *D. Nicolae Petre* apare in Bucuresci de trei ori in septemana o fóia nóua „Cronicariulu de Bucuresci.“

× (*A esítu de sub pressa*) o opera importanta „Influinti'a luminei a supra vietii“ de *Stefanu C. Mihailescu* profesoare. Pretiulu e 4 lei noi. Oper'a se póte procurá de la tipografi'a editória *Petrescu C. et Costescu* in Bucuresci.“

= („*Amiculu Poporului*“) calindariu pe anulu 1872, a esítu de sub tipariu si se afla de vendiare la editorulu seu *Visarionu Romanu* in Sibíu. Cuprinde: Continuarea istoriei Ardealului. — Tablou statisticu despre tóte tierile pamentului. — Istori'a inventiuniloru. — Maiestri'a d'a lungi viéti'a. — Reguli sanitari. — Fusiunea Transilvaniei si cele dóue legi electorali. — Unu articlu pentru económele nóstre (cu 6 ilustratiuni.) — Despre cultur'a vitiei de via. — Balonulu (cu ilustratiuni.) — Regule de auru pentru economi. — Poesii. — Varietâti. — Multíme de notitie folositórie. — Umoristicu etc. Pretiulu 50 cr.

× (*Istória Comunei*) de *Lissagaray, Reyeret* si *Thieisz* a aparutu la Londr'a. Acestu tomu are o lunga prefacia retrospectiva despre Internatiunala, scopulu, interesele, víitorulu ei, precum si naratiunea faptelor petrecute inca de la 31 oct. pana la 18. martiu.

× (*Poyer-Quertier*) ministrulu de fincie alu

republicei franceze lucréza la o brosiura intitulata: tractatele anglo-franceze si franco-belgiane. Acésta brosiura se va traduce in mai multe limbi.

□ (*Congresulu archeologicu*) preistoricu s'a deschisu cu mare solemnitate la Boloni'a (Italia) in 1 octomvre. *D. Worsae* presiedintele de la sesiunea din urma a congresulu de la Copenhaga a multiamitu din nou in numele regelui seu membriloru congresulu, cari la ultim'a sesiune visitara admirabil'a tierisióra a Daniei. La congresulu de estu timpu, pe cátu scimu, nu potú luá parte nici unu romanu. E fórté de regretatu, ca tocmai in Itali'a se lipsésca dar sciu numai ei insii piedicile care le voru fi statu in contra mergerei lorú, baremu in numerulu in care erau la Copenhag'a.

± (*D. Elie Bosianu*) a imprimatu unu volu de cifre pré utile caseloru de scomptu, banca, ba chiar si privatiloru cari dau bani cu procente. Oper'a dlui *Elie Bosianu* dá imediatu comptulu facutu la totu felulu de capitale si pe diversu timpu, cu procente diverse, mai alesu in usu in Romani'a.

= (*Calendare.*) Peste pucine díle va aparé in editur'a librariiei *Wartha*: Calendariulu pentru toti. Acestu Calendariu care intra in alu discilea anu alu esistintiei sale, devine din anu in anu mai interesantu si mai bogatu. Acum elu va cuprinde intre altele unu frumosu romanu: Junéti'a lui *Mihaiu bravulu*, scrisa de ingeniosulu novelistu *d. N. D. Popescu*, cu multu talentu. Cumperatorií acestui calendariu voru primí gratisu unu splendidu tablou *Mihaiu* si *Caláulu*, desemnatu cu multa arta de artistulu *H. Dembitzki*.

△ (*Dóue carti*) serióse au aparutu in Bucuresci intr'o septemana. Cea d'antáiu, „Colonistií germani in Romania“, este a dóu'a editiune comentata de bunulu romanu *Alesandru Lupascu*: a dóu'a este: „Istoria contimpurana din anulu 1815 pana in dílele nóstre“, de *P. I. Cernatésescu*. Istori'a epocii de la caderea lui *Napoleonu I* pana la caderea lui *Napoleonu III*. Asemenea carti, scrise in limba romana, de autoru ca *d. Cernatésescu*, nu se ivescu desu si nu este permisu unui romanu care scie carte sê nu le citésca, sê nu le aiba in bibliotec'a sa.

Feliurite.

* (*Paturi pendinte in vagóne pentru bolnavi.*)
** Déca crudímile resbeleloru ne umplu cu flori, si ni ne potemu de felu insuffeti la vederea acelor scene, in cari vedemu cadiendu sute si mfi de feciori bravi: totu-si si in mijloculu fatalieloru gasimu unu tablou alinatoriu, intielegemu activitatea reuniunii internatiunale, care s'a fondatu la Genf in anulu 1864, pentru ingrigirea ranitiloru. E unu ce mangaiatoriu a vedé pe membrii acestei societâti, alergandu chiar cu periclitarea vietii lorú pentru a ajutorá pe nefericitii raniti. In resbelulu decursu asemene au desvoltatu o mare activitate societatea din Genf, pentru care omenimea si trebue sê-i fia recunoscatória. Ilustratiunea nóstra din fruntea acestui numeru represinte dóue paturi pendinte in vagóne pentru raniti. Tristu tablou! Dar anim'a ni se consóla, vediendu cá sermanii raniti nu sunt parasi, ci sciinti'a medicala vine si aicea in ajutorulu lorú!

* * * (*Saarbrücken.*) Pana în 4 augustu anul trecut, lumea nu multu sciea despre orasiulu Saarbrücken, care posede diece mii de locuitori, si zace pe teritoriu prussianu. În diu'a numita inse acolo se intemplă lupt'a prima între francesi si germani, si de atunce Saarbrücken e însemnatu în istoria. Lupt'a câstigata aice de catre francesi, fu unu reu omenu pentru germani; dar sôrtea se schimbă, si asta-di... francesii platescu alu treile miliardu.

× (*O profetia.*) Dr. Larney în Parisu, a facutu cu ajutoriulu a două persône magnetisate, nisce descoperiri triste, cari le comunica foiloru, în o epistolă scrisa cu tinta rosia. Din aceste descoperiri profetice, comunicâmu si noi urmatoriulu micu estrasu: „Marea nenorocire care a trecutu a supra Franciei nu e cea din urma. Preste siese luni Thiers va muri pe neacceptate de unu morbu de inima. Mare confusiune în Parisu; teribilia internationali, platiti de Prusi'a si Angli'a, se voru sculă toti ca unulu. Macelulu va fi teribilu. Parisulu se va arde. Lucratorii nefericiti agitati la acêsta crima prin aginti fara de lege, voru deveni în miseria si voru trece apoi în Americ'a, spre a caută acolo lucru; dar acolo voru afla sute si mii de germani, cari i voru alunga cu petre din orasie si cetăti. Ei si ai loru voru muri de fôme. Dupa aceea se voru scula provinciile; monarhi'a se va proclamă în numele principiilor sante ale societătii.“ Doctorulu Larney incheia cu sfatulu, ca contele Chambord sê se încoroneze de rege alu Franciei mai înainte de a se intemplă acêsta calamitate. — Precum se vede, proclamarea regatulu este buba, de care suferu dlu Larney, si numai în delirulu acestei doreri a potutu face asemenea descoperiri infricosiate. Capacitatea profetiei s'a îngropatu inse în ruinele Jerusalimulu, si astfelu si acêsta profetia potemu se o punemu în categori'a celoru ce s'au aflatu, precum se dîce, la mormentulu santulu Benedictu, dupa cari ar fi aprôpe nu numai sfirsitul Parisulu, ci alu lumii întregi.

× (*Lutetia.*) orasiulu stramosiloru Gali, s'a schimbatu cu totul de candu nu se mai limităsa în cetatea Parisu. Parisulu numera asta-di în cerculu sau: Uliti 2,6300; aleie 113; bulevarde 84; banci 46; piație 136; biserici principale 38; scoli superiôre, colege si licee 31; embarcadere 8; porturi 6, pasage, tunele si portice 58, puncti 27; curiosități, biblioteco, monumente, palate, etc., 66. La aceste lucrari, cari duréza aprôpe de două mii de ani, trebuie se adaugemu caile subterane, ale caroru cele d'antâiu sapatari nu sunt mai vechi de câtu de cinci ani

= (*Unu accidentu infioratoriu*) s'a intemplantu în menageri'a dlui Heidenreich la 1 septemvru dupa cum se scrie din Orelu „Gazettei rusesci.“ Prin afisiuri publiculu se anuciase, ca la 8 ôre sêr'a va fi o reprezentatiune mare, în timpul careia voru fi nutrite animalele si candu dlu Heidenreich voiesce a arêtă art'a si puterea sa ca domptatoru de animale. Unu publicu destulu de numerosu venise spre a asistă la acêsta reprezentatiune. Nutrise deja sierpii si glumise pucinu cu ursulu americanu. Se apropia apoi de colivi'a leului, care tocmai în acelu momentu devora cula comie o bucata de carne. Elu deschise fara frica usi'a coliviei. Inse candu luă carnea de dinainte-i leulu deveni furiosu. Ochii se umplură cu sange, se aruncă cu unu urletu îngrozitoru a supra nefericitulu Heidenreich si i infipse dintii în partea stanga a corpulu, caruia cu hainele i rupse si o bucata de carne si-a sfaramatu

si-a spinarei. Ajutorulu dlui Heidenreich si servitorii alergara într'ajutoru si isbutira a scôte pe nenorocitu fara simtiri si plinu de sange din ghiarele animalulu. Din fericire ômenii au inchisu inca la timpu usi'a coliviei si au impededatu astu felu efractiunea leului. Asistentii stau înmarmuriti de grôza. Multe dame le sînara. Toti alergau la singur'a esire ce esistă, cu care ocaziune s'a ivitu o neoranduiéla si indesuiéla grôznica, în care multi au fostu vatemati destulu de multu, si altii-si perdura orologie si pungi de bani. Heidenreich sucumbă chiaru a două a di raneloru sale.

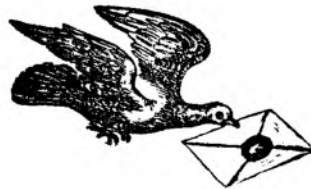
= (*Unu incendiatoru de profesune*) a statu de curendu înaintea tribunalulu corectionale din Londra; care a marturisitu ca pana acuma a comis 36 de incendii, numai din singurulu motivu, ca sê castige unu schilingu, ce-lu primiă ca recompensa pentru că elu avisă mai înainte pe stingatorii de focu despre incendiu. Ultimulu schilingu l'a dobenditu pentru unu iecendiu care a causatu daune de vre-o 5000 fl.

△ (*O nenorocire grozava*) s'a intemplantu nu de multu într'o comuna din Austria. Parintii s'au fostu dusu la padure si au lasatu pe copilasi a casa singurei. Acestia (trei baieti si o fetitia) suindu-se în podulu gradulu care eră încarcatu cu fenu, au facutu focu, si aprindiundu-se fenulu — toti baietii si-au aflatu grozav'a môrte în flacarele incendiulu.

‡ (*In Vaticanulu din Roma*) de curendu a fostu prinsu unu hotiu, care furase o suma de bani de la cardinalulu Negroni. Hotiulu eră sê fia predatu politiei, Pap'a inse s'a întrepusu si a lasatu pe furu în libertate, de ôre ce n'a voitutu se reclame intervenirea politiei, guvernulu italianu, pe care nu vré sê-lu recunôsca.

○ (*Ordulu legiunii d'onôre*) fiindu fondatu de Napoleonu I, acest'a eră fôrte scrupulosu la impartirea acestui ordu, care eră o adeverata distinctiune, de ôre-ce numai cei ce au escelatu cu bravura pe campulu de resbelu sêu dîca si-au castigatu merite nedisputabile în timpul de pace, poteau se primésca acêsta distinctiune rara, — Napoleon III eră cu mai pucina scrupulositate în privintia acêsta si de aceea sub dînsulu mai toti oficierii, de la capitanu în susu, erau decorati cu ordulu legiunii d'onôre; apoi guvernulu actualu alu Franciei în trece si pe ex-imperatoarele, de ôre-ce la 1 ianuariu a. c. fiindu peste totu 34,145 de cavaleri ai acestui ordu, pana acuma a mai urcatu numerulu loru cu 8547.

Post'a Redactiunii.

Dlui V. B. în Stamor'a rom. Am primitu.

Dlui A. B. în Gh. Respectivulu în departare meditéza a supra sublimitătii ideiloru poetulu germanu, care dîce :

Selig durch die Liebe Götter
Durch die Liebe Götter Menschen gleich;
Liebe macht den Himmel himmlischer,
Die Erde macht zum Himmelreich etc.

Glume si nu pré.

Receptu pentru o dama.

Spre a vi poté creá acestu artículu de luesu, re-comandâmu cetitoriloru nostri urmatoriulu receptu:

Apoi preserati intrég'a figura cu *Crème celeste*, la fatia cu *Poudre de riz*, si parfumata espuneti-o pe promenada!

Găcitura de siacu

de Lazaru Petrinu.

Luati unu ghimpe de rosa, unu buretielu, unu buretielu micu, unu burete, unu burete mare, si asiediati-i pe ghimpele in ordine întórsa, ca țódele sê nu se póta vedé, asié:

co	na	co	Se	n	ri	si.	le
a	le,	ra	ce	ta	ca	lu	in
pa	lo	'n	ga	vi	fa	Pe	se
va	azu	n'a	l	pes	a	cui	ce
ru	ge	'n	nop	'n	bo	ro	ti
ra	lu	ae	ma	tu;	des	ra	bu
tra	parfu	Ca	ca	tii	nta	na	de
ci	prin	se,	matu.	Si	ru	lu	neg

Se póte deslegá dupa saritulu calului.

Suplementu „Cavalerii Noptii”, tomulu V, còl'a IX.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu: **IOSIFU VULCANU.**

Cu tipariulu lui Al. Alexandru Kocsi in Pest'a. Piat'a Pesciloru, Nr. 9.